

Кажѣ, дѣдо, защо плачѣшѣ,
Надѣ тѣзи дѣлѣи браздни черни;
Отѣ черѣ облакѣ ли се плачѣшѣ,
Или мрѣтѣ ти дѣца дрѣбни!

Кажѣ, дѣдо, че азѣ помня
Какѣвъ юнакѣ напрѣдѣ бѣше;
Богѣ да прости баба Стойна,
Тя пѣше, ти ореше.

Другѣ пѣтѣ—помнишѣ?—лани бѣше:
Азѣ заминѣхѣ прѣзѣ гората,
Срѣдѣ юнаци ти сѣдѣше,
Като баща сѣ брадата.

Какѣвъ бѣше ти тогава!
Сега плачешѣ—защо дѣдо?
Байрякѣ ли се не развѣва,
Или нѣмашѣ сѣрдце младо?

„Ехѣ, мой синѣко! що ме питашѣ.
Чуй тозѣ гарванѣ дѣ тамѣ грачи...
Но въ село нѣли отивашѣ?
Ще да видишѣ защо плаче!

Старѣ вайвода слѣдѣ туй рало!
Тамѣ селото се е сбрало:
На мегданѣ, за да гледа
Мойтѣ момѣци, мойтѣ чѣда!

Ти ще видишѣ тамѣ набити
На прѣтѣове, на вѣрлини
На момѣцитѣ ми главитѣ—
Избѣхѣ се двѣ дружини!

Двама братѣ воеводи,
Двамата ми вѣрни сина: